

FITXA PER A TREBALLAR EN SÚPER PEPO I N'ANNA

Amb aquesta activitat treballem

Actituds d'atenció preocupació cap als altres.

Implicació quan altres persones ens necessiten.

Esforç per tal d'aconseguir-ho

ODS: **4**, per tot el que es reflecteix de la importància de l'educació a tots els nivells i **16**, en la part de violència estructural que generen els abusadors i les abusadores en les classes.

[Coneix els ODS.](#)

Durará

Una sessió.

Necessitarem

Conte o Vídeo: *En Súper Pepo i n'Anna*

Cicles 1, 2, 3

Consideracions prèvies

Els autèntics Superherois han de tenir una sèrie de capacitats que els permetin estar pendents de les persones i resoldre els problemes que se'ls plantegin. Han d'aprendre a observar, analitzar circumstàncies, informació, història, ...

Poden posar en pràctica aquestes capacitats analitzant la informació que apareix en la història i sempre, ajudar altres persones a sensibilitzar-se amb el que han après d'ella.

Hi ha diversos ensenyaments importants que sorgeixen d'aquest conte:

- Tots i totes tenim la capacitat d'ajudar els i les altres.
- Ser conscients de les ocasions en les quals, en la nostra vida quotidiana, podem ajudar altres persones quan aquestes ho necessiten.
- Prendre consciència que l'abús cap a altres persones és intolerable, fins i tot en les seves formes més lleus.

Desenvolupament

Llegir el conte o visionar el vídeo.

Prova d'atenció (opcional, depenent de l'edat de la classe)

En finalitzar la lectura, i depenent de l'edat de la classe, podem iniciar una ronda de preguntes per a assegurar-nos que han comprès el contingut de la lectura.

Hauran de respondre si les següents afirmacions són Veritables o Falses:

- Solament alguns nens i nenes tenen superpoders.
- Estudiar a l'Acadèmia de Superherois és una cosa molt senzilla que en Pepo fa durant les estones lliures.
- Les assignatures de l'Acadèmia l'ensenyen a millorar el tracte amb les persones.
- A n'Anna li van molt bé les matemàtiques.
- A la classe hi ha companys i companyes molt simpàtics que sempre estan animant els i les altres.

- En Pepo va ajudar la seva companya Anna.
- En arribar a l'Acadèmia el van fer fora per arribar tard.

Cal reflexionar

Reflexionar sobre el contingut del conte, a partir de preguntes com aquestes:

- A en Pepo li suposa esforç anar a l'Acadèmia? Analitzem les raons.
  - Quan desitgem alguna cosa i aconseguir-ho suposa esforç, què fem?
  - A la classe hi ha persones que es comporten amb els altres com na Leire i els altres de la història?
  - Què fem en veure-ho? Ens quedem callats, ens unim o ens enfrontem a la situació?
  - Creus que fer mal als altres és una cosa pròpia només de persones dolentes? Es pot fer mal sense ser-ne conscients? A la història que has llegit, en Pablo i els altres fan mal a n'Anna?
  - Amb el que es veu a la història, cal ser un Superheroi per a ajudar als altres?
  - Quins passos segueix en Pepo per a fer-ho? Comenteu-los.
  - Està bé que en Pepo menteixi per tal de justificar la seva tardança? Us ha passat alguna vegada que podent contar la veritat no ho hàgiu fet? Com us heu sentit?
  - L'actuació d'en Pepo us sembla correcta? Ho hauríeu fet així?
- Comenteu els ensenyaments d'aquest conte que us hagin cridat més l'atenció.

EN SÚPER PEPO I N'ANNA

Hola! Amics i amigues: Soc en Pepo.

Fa un any que em vaig graduar en l'Acadèmia de Superherois de Jotam, i en aquests últims mesos he hagut de posar en pràctica en el món real tot el que hi vaig aprendre.

També he continuat entrenant dur, és clar! Perquè, recordeu que el més difícil per a un autèntic Superheroi no és aconseguir les seves capes sinó mantenir-les després. No et pots despistar ni un moment! Què ràpid passa el temps! Recordo quan la meva mare em va dir: "Pepo, he d'explicar-te una cosa important. Tu, com qualsevol altre nen o nena, tens superpoders que pots utilitzar per a ajudar als altres, has d'aprendre a ser un autèntic Superheroi, per això t'hem matriculat a l'Acadèmia de Superherois de Jotam".

"L'Acadèmia de Superherois de Jotam!" ...i jo que creia que m'anava a renyar per no haver recollit la meva habitació!

"Però, jo puc ser un Superheroi? Creia que els Superherois només existien en la ficció".

"No, Pepo, el món real també està ple d'autèntics Superherois, tots i totes podem arribar a ser-ho, però per a això cal entrenar molt dur, per això has de començar les teves classes a l'Acadèmia".

Anar al "col·le" als matins i a l'Acadèmia a la tarda era molt cansat, el doble de classes, el doble de deures i... el doble d'exàmens! Però, valia la pena!

Us explicaré com van ser aquests primers dies i, el millor, com vaig aconseguir la meva primera capa.

A l'Acadèmia els "profes" són molt durs, tot i que ho passem bé! Tenim unes assignatures molt diferents de les del "col·le". Jo tinc facilitat per la de "Mètodes per a tractar amb afecte a les persones" i la d' "Aprendre a ajudar a qui ho necessita". En canvi, la de "Control de la teva pròpia força", sempre l'aprovo pels pèls.

Però les classes més divertides són les de pràctiques. Tenim uns decorats enormes que són com una ciutat!, amb robots que representen a la gent. Amb ells practiquem com hem de comportar-nos en situacions de perill i el que hem de fer o no fer.

L'altre dia vam tenir una prova important: com ajudar als gats que s'enfilen als arbres i es queden atrapats. Jo, la veritat és que no soc molt bo pujant als arbres. Ho vaig intentar un parell de vegades, però després de dues trompades, vaig decidir que havia de buscar una altra solució. Llavors vaig recordar el que havia après en l'assignatura "El Poder de la imaginació". Ens havien ensenyat a utilitzar la nostra imaginació quan haguéssim de resoldre un problema. Vaig pensar, vaig pensar... vaig mirar al meu voltant, i zas! vaig veure un munt de caixes a la porta del magatzem de robots. "Ja ho tinc!"

Vaig fer una torre amb totes les caixes formant una espècie d'escala. Vaig mirar des de baix la meva obra final i me'n vaig sentir orgullós,

però... ara venia la part més difícil, pujar-hi!!! A mi des de ben petit m'havien fet por les altures, però aquest gat em necessitava!

Encara que una mica insegur, vaig arribar fins a dalt, em vaig estirar tot el que vaig poder, vaig atrapar el gatet amb les meves mans i vaig cridar: "Aconseguittttttttt!"

Llavors va succeir la catàstrofe: Les caixes van començar a moure's, vaig perdre l'equilibri i en tres segons ja estava a terra sota una muntanya de caixes, però, això sí, missió acomplerta! El gat estava fora de perill! L'havia agafat amb totes les meves forces. Em vaig aixecar molt nerviós i el vaig deixar en un lloc segur mentre recollia les caixes. Bé...segur, segur del tot...no va resultar ser-ho. El vaig deixar dins la caseta del gos! Encara sort que només són robots, que si no!...

Sempre em passa el mateix, m'emociono parlant dels entrenaments i m'oblido del que estava explicant! Ah si! Ja me'n recordo: com vaig aconseguir la meva primera capa.

Aquell dia estava molt preocupat perquè havia de fer la prova de "Responsabilitat en situacions extremes". Ja m'imaginava defensant la Terra d'algun meteorit enorme o lluitant contra una invasió de tèrmits gegants!

Vaig estar molt nerviós tot el matí en el "col·le". Quan van ser les quatre, vaig sortir corrents cap al lavabo per a posar-me el meu vestit de Superheroi.

I, quan estava a punt d'arribar-hi, zas!, vaig veure n'Anna asseguda en un banc, plorant, molt trista. N'Anna és la meva companya de classe.

Al principi, com tenia tanta pressa, vaig passar de llarg... Però després vaig pensar que no podia deixar-la sola, així que vaig fer mitja volta per a preguntar-li què li passava.

—Què et passa, Anna? Per què estàs tan trista?

—Ah, hola, Pepo. Res, no em passa res. No estic trista.

A l'assignatura "Saber detectar a qui necessita ajuda", havíem après a desxifrar el que senten els altres per a poder ajudar-los i jo havia tret "Excel·lent" en els dos exàmens que havíem fet. N'Anna no m'enganyaria, alguna cosa li estava passant...

—Anna, i si no estàs trista, aleshores per què fas aquesta cara?

—D'acord, Pepo, t'ho explicaré. Estic molt preocupada per una cosa. No te'n recordes del que ha dit la "profe" de "Mates"? Demà tenim examen i hi ha una pila de coses que no entenc.

—I com és que no ho has dit abans?

—Doncs perquè em fa vergonya, ja saps que na Leire i altres de la classe se'n riuen sempre dels qui preguntem.

És veritat. N'Anna tenia raó. Na Leire i el seu grup sempre estan rient-se de tots els altres a classe. Algun dia, quan sigui Superheroi de veritat, hauré d'ocupar-me'n d'això.

—Però, i com has pogut fer els exercicis sense entendre'ls?

—Perquè... els hi copio al meu company quan no em veu... Ja sé que això està molt malament, però només ho he fet perquè em feia vergonya que se n'adonessin de que no m'assabento de res, jo no copio a les altres classes. De totes maneres, amb l'examen es descobrirà tot i quan donin les notes se'n riuran de mi.

—Bé, potser jo et puc ajudar.

—Segur que pots? Com sempre vas com un llamp...

En aquell moment me'n vaig recordar: "La meva prova a l'Acadèmia! No arribaria a temps! Bé, aleshores el més important era ajudar a n'Anna, després pensaria què fer".

Vam pujar a la biblioteca i em vaig asseure amb ella a resoldre tots els dubtes que tenia.

A més, vam fer molts exercicis, per estar segurs que ho havia ben entès tot.

Una hora després ens acomiadàvem.

Em vaig canviar de roba a tota velocitat i vaig sortir corrents cap a l'Acadèmia de Superherois.

Pel camí vaig anar pensant mil excuses per aconseguir convèncer a la meva "profe" per tal que em repetís l'examen per haver-hi arribat tard, i en girar la cantonada del passadís que portava a la classe, zas!, me la vaig trobar de cara.

Vaig començar a parlar-li molt de pressa explicant que, venint cap allí, havia vist com uns malvats intentaven assaltar un Banc i havia hagut de parar-me a detenir-los..., quan de sobte em va dir:

—Enhorabona, Pepo! Has superat la teva prova!

—Què? Superada?, però si ni tan sols he arribat a temps per a fer-la!

—El que havies de demostrar-me ja ho has fet abans d'arribar aquí, Pepo. Sé que has ajudat a la teva companya Anna, i aquesta és la millor prova de que ets un autèntic Superheroi.

Ja veieu, futurs Superherois i futures Superheroïnes, així és com vaig aconseguir la meva primera capa a l'Acadèmia, la de color blau.

Després van seguir els entrenaments, les classes, les proves i la resta de capes de colors, però cap tan important com aquesta perquè

aquest primer any vaig aprendre que, per a ser un autèntic

Superheroi no fa falta tenir superpoders, només cal voler ajudar als altres i, el més important... **Tots i totes ho podem fer!**